

L'ORACIÓ DE JESÚS

En l'evangeli de sant Lluç se'ns narra que un dia que Jesús estava orant “quan va acabar, un dels seus deixebles li va dir: <<Senyor, ensenya'ns a pregar, com Joan va ensenyar als seus deixebles>>” (Lc 11, 1). El desig d'aprendre a pregar es desperta en els deixebles quan veuen al Senyor orant. Davant este fet, ens podem preguntar què és el que, en el fons, li estan demanant al Senyor. No es tracta d'aprendre una fórmula que els identifique com a grup; tampoc que se'ls done un mètode detallat per a la pregària. Aquells deixebles han percebut que, en l'oració, el Senyor arriba a viure en una comunió profunda amb el Pare i li estan manifestant el desig que compartisca amb ells esta experiència de Déu. Les instruccions sobre el mode d'orar o el contingut de l'oració no servixen de molt si no es té el desig d'arribar a tindre la mateixa experiència de Déu com a Pare que va tindre el Senyor.

Aprendre a orar és entrar amb Crist en el misteri de Déu. Per això, el primer pas en el camí de l'aprenentatge de l'oració per a un cristià és veure com orava el Senyor. El primer que ens sorprén quan contemplem l'oració de Jesús és que Ell viu tots els moments de la seua vida en un clima orant: en el moment del baptisme al Jordà, els cels es van obrir i l'Esperit va davallar sobre Ell “mentre pregava” (Lc 3, 21); durant la seua vida pública “es retirava en llocs solitaris i pregava” (Lc 5, 16); abans de l'elecció dels dotze apòstols, “va passar la nit pregant a Déu” (Lc 6, 12); abans de començar a anunciar la passió als dotze, Jesús “feia pregària en un lloc apartat” (Lc 9, 18); després de l'Última Cena, quan el final violent era imminent, va pregar en Getsemaní (Lc 22, 39ss); en la Creu va orar demanant al Pare el perdó per als seus perseguïdors (Lc 23, 34) i va encomanar el seu esperit al Pare (Lc 23, 46). El primer que hem d'aprendre contemplant l'oració de Jesús és que no pot haver-hi cap moment de la nostra vida que no siga viscut en un clima orant. En cas contrari, la nostra relació amb el Pare acaba sent superficial.

Ens podem preguntar pel contingut d'esta oració del Senyor. En obrir el seu cor al Pare, Jesús va compartir amb Ell tots els sentiments que un fill compartix amb el seu pare: en alguns casos demanaria llum sobre el que havia de fer per a complir la seua missió i sobre el mode de fer-ho; en altres dona gràcies i lloa a Déu amb un cor ple d'alegria en veure el fruit de la missió dels seus deixebles; en Getsemaní demana al Pare que aparte d'Ell el calze de la passió, manifestant, el mateix temps, una disponibilitat total a acceptar la seua voluntat; conscient de la debilitat de Pere, també ha pregat per ell perquè la seua fe no s'apague; en la creu prega pels seus perseguïdors; i immediatament abans d'expiar, es dirigix al Pare, encomanant-li el seu esperit. Confiança, alegria, lloança, acció de gràcies, súplica i intercessió pels altres, acceptació de la voluntat de Déu... Tot és un crit d'amor a Déu en les circumstàncies de la vida.

Si de veritat volem aprendre a orar, el primer és recórrer amb Crist el seu camí de pregària. Este temps de preparació per al jubileu és una bona ocasió per a fer-ho.

****Enrique Benavent Vidal, arquebisbe de València***